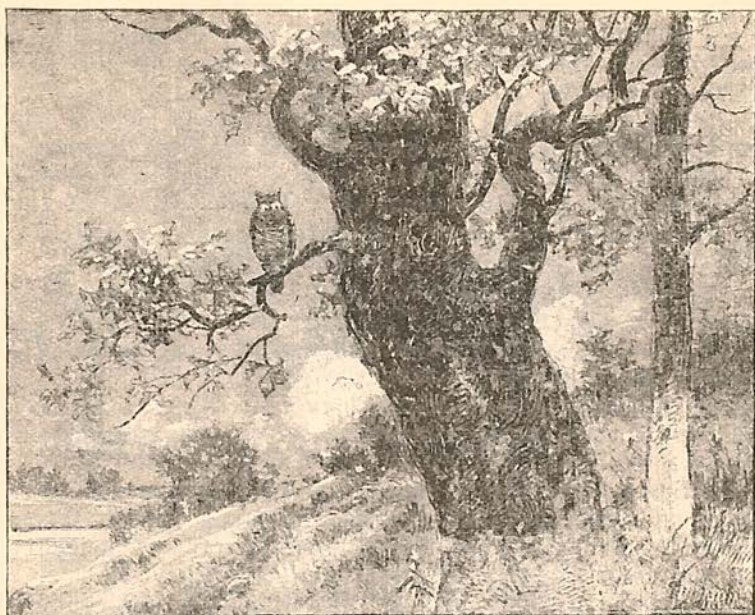

ти тъй често обичашъ да се кж-
пешъ . . . Не ни убивай! Не ни от-
сичай!

— Нё, нё, брѣзки! Азъ не ща
ви сѣка! — казалъ Боянчо. Какъ
му било жално за тѣхъ! . . .

Зашумѣли дърветата и загра-
дили като въ прѣстенъ момче-
чето. И като прѣплитали зеленитѣ
си клончета, почнали да се по-
кланятъ и да се движатъ около
него, като напѣвали нѣкаквѣ тиха,
но много красива пѣсничка. Сре-
бърнитѣ звънчета на кокичето ве-
село звънтѣли между трѣвата.
Щурцитѣ свирѣли съ своитѣ тън-
когласни цигулчици.